

eZine

of Modern Texts in Translation

Translation
Café

October 2016

Robert Șerban

translated into English by
MTTLC graduate

Ana-Maria Albu

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 167
October 2016

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLG
© The University of Bucharest

Poems by **Robert Șerban**

translated into English by
MTTLG graduate
Ana-Maria Albu

Reviser:
Oana Diaconu

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

October 2016

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

October 2016

Poems by

Translated into English by
MTTLC graduate

Robert Șerban

Ana-Maria Albu

October 2016

Table of contents

Cuprins

<i>What is left of life</i>	7	<i>Ce rămâne din viață</i>	7
<i>Don't let yourself</i>	8	<i>Să un te lași</i>	8
<i>The head</i>	9	<i>Capul</i>	9
<i>A small incident</i>	12	<i>O mică întâmplare</i>	12
<i>Resemblance</i>	13	<i>Asemănare</i>	13
<i>God talks to no one</i>	14	<i>Dumnezeu un vorbește cu nimeni</i>	14
<i>The Mare Heart</i>	15	<i>Iapa Inima</i>	15
<i>Doing the same thing</i>	17	<i>Să fac același lucru</i>	17
<i>Brushwood</i>	19	<i>Vreascuri</i>	19
<i>Heart of darkness</i>	21	<i>Inima beznei</i>	21
<i>December 23rd, 1989</i>	23	<i>23 decembrie 1989</i>	23
<i>A present from someone else</i>	25	<i>Un cadou de la altcineva</i>	25
<i>The act and the tears</i>	28	<i>Fapta și lacrimile</i>	28
<i>The wonderful aftershocks that follow</i>	31	<i>Minunatele replici de după</i>	31
<i>Butterfly on my table</i>	33	<i>Fluture pe masa mea</i>	33
<i>Living in a city</i>	34	<i>Viața într-un oraș</i>	34
<i>Heart up</i>	35	<i>Inima sus</i>	35
<i>Development</i>	36	<i>Developare</i>	36

Translation
Café

October 2016

<i>One wish</i>	39	<i>O dorință</i>	39
<i>Here and here</i>	41	<i>Aici și aici</i>	41
<i>Family tradition</i>	43	<i>Obicei de familie</i>	43
<i>Small observation</i>	45	<i>Mică observație</i>	45
<i>The tree in the centre of the yard</i>	46	<i>Pomul din mijlocul curții</i>	46
<i>A heart</i>	47	<i>O inimă</i>	47
<i>My son, my father's son</i>	48	<i>Fiul meu, fiul tatălui meu</i>	48
<i>Paper boats</i>	50	<i>Bărcuțe de hârtie</i>	50
<i>Cakes</i>	51	<i>Prăjituri</i>	51
<i>What can be done and what not</i>	52	<i>Ce se poate și ce un</i>	52
<i>Between siblings</i>	54	<i>Frații între ei</i>	54
<i>Hungry, cautious</i>	56	<i>Înfometați, precauți</i>	56
<i>The ballerina</i>	58	<i>Balerina</i>	58
<i>Family photo</i>	59	<i>Poză de familie</i>	59
<i>Knowing the ropes about death</i>	61	<i>Priceput la moarte</i>	61
<i>The bottles in the cabinets</i>	62	<i>Sticlele prin dulapuri</i>	62
<i>It seems that I know</i>	64	<i>Pare că știu</i>	64
<i>Bit by bit</i>	65	<i>Puțin câte puțin</i>	65
<i>A view from above</i>	66	<i>O vedere de sus</i>	66
<i>Poem against sleep</i>	68	<i>Poem împotriva somnului</i>	68
<i>Lucky picture</i>	70	<i>Forografie norocoasă</i>	70

<i>The dark year</i>	72	<i>Anul negru</i>	72
<i>Answer</i>	74	<i>Răspuns</i>	74
<i>Advice for an old father</i>	75	<i>Sfat pentru un tată bătrân</i>	75
<i>A new life</i>	77	<i>O nouă viață</i>	77
Interview with Robert Șerban	81	Interviu cu Robert Șerban	81

What is left of life

people are convinced
that in poems nothing ever happens
that they should be read
after death
when it is better to stop having desires
ideas

people don't open slim volumes
and if they do
they notice immediately that inside there are
just a few words on the line
just a few words on the page
and otherwise
white a lot of white
and they close them quickly

but without anyone telling them
people know that
poetry is all that is left of life
after you have lived it

Ce rămâne din viață

oamenii sunt convinși
că în poezii nu se întâmplă nimic
că ele ar trebui citite
după moarte
când e bine să nu mai ai poftă
idei

oamenii nu deschid cărți subțiri
iar dacă o fac
observă imediat că înăuntru sunt
puține cuvinte pe rând
puține cuvinte pe o pagină
în rest
alb mult alb
și le închid repede

fără să le spună nimeni
oamenii știu însă că
poezia este ceea ce rămâne din viață
după ce o trăiești

Don't let yourself

don't let yourself
ever
be buried alive
not even when children want to animate the sand
and choose you to give it a shape

don't ever search under water
for things you can find on dry land
don't search for anything down there
better to throw rocks and clods
make waves

you don't ever want to dig a well
even if your mouth and your eyes
and those of your children
dry out

better to wait for the rain
and teach them to wait too

Să nu te lași

să nu te lași
niciodată
îngropat de viu
nici măcar atunci când copiii vor să însuflețească nisipul
și te aleg pe tine să-i dai o formă

nu căuta niciodată sub apă
lucrurile pe care le găsești și pe pământ
nu căuta acolo nimic
mai bine azvârle cu bulgări și pietre
fă valuri

să nu-ți dorești niciodată să sapi o fântână
chiar dacă gura și ochii tăi
și ai copiilor tăi
vor seca

mai bine așteaptă ploaia
și învață-i și pe ei să aștepte

The Head

whatever I do
I can't control my head
for more than a few moments
after which it gets away from me
or I forget about it
and it starts moving about again
like a hunted rabbit looking for a hiding place
without knowing where

to have a head like mine
is like being the owner of a stylish house
that all the tourists have photographed
but on whose walls there hang from nails
Van Gogh reproductions
by a Chinese painter

I can't get used to my own head
not even after all these years
just as many who have reached old age

Capul

orice aş face
nu-mi pot stăpâni capul
mai mult de câteva clipe
după care fie îmi scapă
fie uit de el
și iar începe să se miște în toate părțile
ca un iepure hăituit ce caută o ascunzătoare
fără să știe unde

să ai un cap ca al meu
e ca și cum ai fi proprietarul unei case elegante
pe care au fotografiat-o toți turiștii
dar pe ai cărei pereți atârnă în cuie
reproduceri după Van Gogh
ale unui pictor chinez

nu mă pot obișnui cu propriu-mi cap
nici după atâția ani
așa cum multora ajunși la bătrânețe

are unable to believe that the man and the woman
sitting side by side in the black and white pictures
were their parents

up left up forward left right down back right left up right

I walk on the street and I start shaking my head
till I get dizzy
till the world starts spinning with me and becomes
for a moment
round like a sphere
in the middle of which I stand

the next moment
a hazel rabbit that tears away from between my shoulders
bursts the motionless bubble with his nozzle
and
right left forward down left right back down up forward right
life comes towards me from all sides
from walls from garbage from pillars from the sky from

nu le vine să creadă că bărbatul și femeia
ce stau unul lângă altul în fotografiile alb-negru
le-au fost părinți

sus stânga sus înainte stânga dreapta jos înapoi dreapta stânga
sus dreapta

merg pe stradă și încep să-mi scutur capul
până amețesc
până lumea se învârtă cu mine și devine
pentru o clipă
rotundă ca o sferă
în mijlocul căreia mă aflu

în următoarea clipă
un iepure căprui ce mi se smulge dintre umeri
sparge cu botul balonul încremenit
și
dreapta stânga înainte jos stânga dreapta înapoi jos sus înainte
dreapta
viața vine spre mine din toate părțile

curbstones from cars
from faces on which death has glued itself
like a smiling octopus
that stares at me
as if it knew me from somewhere

din pereți din gunoaie din stâlpi din cer din borduri din mașini
din fețe pe care moartea s-a lipit
ca o caracatiță zâmbitoare
ce ma fixează cu privirea
de parcă m-ar cunoaște de undeva

A small incident

I make faces at a little girl with curly hair
and she laughs and sticks her tongue out at me
a big colourful
butterfly
flies above her and suddenly sits on her head

the child starts screaming struggling and crying
and her face becomes so hideous
as though the butterfly has all of a sudden sucked all her beauty

O mică întâmplare

mă scâlâmbăi la o fetiță cu părul creț
iar ea râde și scoate limba la mine
un fluture mare
colorat
îi zboară deasupra și dintr-odată i se așează pe cap

copila începe să țipe să se zbată și să plângă
iar fața ei devine atât de hâdă
de parcă fluturele i-ar fi supt brusc toată frumusețea

Resemblance

all old people resemble each other
even though some haven't turned white
or they can still hear well
others can run after a tram
or can read the newspaper without glasses
and their bones don't cause them grief when it rains

all old people resemble each other
because evening has come for all of them

Asemănare

toți bătrânii seamănă între ei
chiar dacă unii încă nu au albit
sau aud bine
alții pot să alerge după tramvai
sau citesc fără ochelari ziarul
și nu-i dor oasele când plouă

toți bătrânii seamănă între ei
fiindcă la toți a venit seara

God talks to no one

for some time now
I've been hearing the same stories about me
most of them ugly most of them sad
and I'm glad
this means that everything I have been doing lately
is
perhaps
good and beautiful
in other words boring
and who would waste their time on things like that

but I've no knives out for them
because I hear God talks to no one
about any of us

Dumnezeu nu vorbește cu nimeni

de ceva vreme
aud despre mine aceleași povești
mai toate urâte mai toate triste
și mă bucur
asta înseamnă că tot ce am făcut în ultimul timp
e
poate
bun și frumos
adică plictisitor
și cine-ar pierde vremea cu lucruri de-astea

nu-mi fac sânge rău
fiindcă aud că Dumnezeu nu vorbește cu nimeni
despre nici unul dintre noi

The Mare Heart

in memory of Ioan Flora

every time my left arm goes to sleep
I think about my heart
and I wonder if it has all that it needs
if I'm not standing too much in its way
with my cigarettes and my cups of coffee
with the women that want more than they ever had
with the life that is bad for my health

the questions pass one after another
until I am left alone:
I feel my hand less and less
my heart more and more

along with fear
my right palm
embraces me
and its fingers

Iapa Inima

memoriei lui Ioan Flora

de câte ori îmi amorțește mâna stângă
mă gândesc la inimă
și mă întreb dacă o avea tot ce-i trebuie
dacă n-o încurc prea tare
cu țigările și cafelele mele
cu femeile ce vor mai mult decât au avut vreodată
cu viața ce dăunează grav sănătății

întrebările se duc una după alta
până rămân singur:
mâna mi-o simt din ce în ce mai puțin
inima din ce în ce mai tare

odată cu frica
mă cuprinde
palma drepte
iar degetele ei

climb up and down
press and depress
jab and pull away
from the skin the flesh the bones of the inert arm

as if half of my body
is encouraging the other
as if the part without a heart
is sheltering my soul

urcă și coboară
strâng și slăbesc
împung și se retrag
din pielea carnea oasele brațului inert

e ca și cum o jumătate a trupului meu
ar îmbărbăta-o pe cealaltă
ca și cum partea mea fără inimă
mi-ar adăposti în ea sufletul

Doing the same thing

I must have been about three
when I saw a woman on the street
stopping
and taking her hand to her forehead
to her chest
to the right shoulder
and the left shoulder
at that moment I thought
that she picked something with her fingers

I ran home
stopped in front of the mirror
there was nothing I could pick
not from my forehead
not from the shirt that I was wearing
this is how my father found me
trying to catch something with my right hand
anything

Să fac același lucru

să fi avut vreo trei ani
când am văzut pe stradă o femeie
cum se oprește
își duce mâna la frunte
la coșul pieptului
la umărul drept
și la umărul stâng
am crezut atunci
că a cules ceva cu degetele

am alergat acasă
m-am oprit în fața oglinzii
n-aveam nimic de luat
nici de pe frunte
nici de pe tricoul cu care eram îmbrăcat
așa m-a găsit tata
încercând să prind ceva cu mâna dreaptă
orice

he caressed my head but he said nothing
I learned later
that the woman had stuck four nails in herself
and that time had come
for me to do the same

m-a mângâiat pe cap dar nu mi-a spus nimic
am aflat mai târziu
că femeia înfipsea în ea patru cuie
și că venise vremea
să fac și eu același lucru

Brushwood

my heart is a hungry woodpecker

understand those that want to chase it away
those that throw to it
out of bags or out of pockets

when they come next to me
children open their arms
and immediately pretend to fly
like they are crazy
uuuuuuuuuuuuuuuuuuuu
the younger ones
invoke a certain Udi
that then take possession of them for minutes on end
like a demon

my days
don't pass one after another
but one through the other

Vreascuri

inima mea e o ciocănitoare flămândă

îi înțeleg pe cei care vor s-o ușuie
pe cei care-i aruncă
din pungi sau de prin buzunare

când ajung în dreptul meu
copiii își deschid brațele
și se prefac imediat că zboară
de parcă-s nebuni
uuuuuuuuuuuuuuuuuuuu
cei mai mici
îl invocă pe un anumit Udi
care apoi îi posedă minute în șir
ca un necurat

zilele mele
nu trec una după alta
ci una prin alta

like the brushwood with which a bird
tries to build a nest

ca vreascurile cu care o pasăre
încearcă să-și facă un cuib

Translation
Café

October 2016

Heart of darkness

sometimes you feel that someone
turns off the light in you
and disappears along with it
much too fast to catch their hand
and discover them

for a few moments you remain speechless
then all of a sudden you start to speak loudly
laugh without a reason
the same way that birds writhe
after their heads have been cut off

what do you know to do in the dark?
what have you learned in all these hours
when you have looked at the heart of darkness?
words?
they have no use
as if they belonged to an old man
that illness

Inima beznei

uneori simți că cineva
stinge lumina din tine
și dispare o dată cu ea
mult prea repede ca să-i prinzi mâna
și să-l afli

câteva clipe stai încrămenit
apoi brusc începi să vorbești tare
să râzi fără motiv
așa cum se zbat păsările
după ce li se taie capul

ce știi tu să faci pe întuneric?
ce-ai învățat tu în atâtea ceasuri
cât ai privit inima beznei?
cuvinte?
nu folosesc la nimic
parcă sunt ale unui bătrân
pe care boala

pretended to forget about
just to find out what he's made of

s-a făcut că-l uită
ca să afle ce-i poate gura

Translation
Café

October 2016

December 23rd, 1989

I put
a handful of coins
in the pocket next to my heart
and its pounding shook
my metal breast
like that of a woman getting ready
for love

I have seen with my own eyes a shot coin
and it was good
the shop assistant accepted it
even if first
she turned it on both sides
a couple of times
the bullet doesn't pass through there
it doesn't pass through there
I kept repeating to myself
and I thought I heard my heart rattling with courage

23 decembrie 1989

un pumn de monede
am pus
în buzunarul din dreptul inimii
iar ea îmi tresălta
sânul de metal
ca pe al unei femei ce se pregătește
de dragoste

cu ochii mei văzusem un ban împușcat
și era bun
vânzătoarea l-a primit
chiar dacă înainte
l-a întors pe-o parte și pe alta
de câteva ori
glonțul nu trece pe-acolo
nu trece pe-acolo
îmi tot repetam
și mi se părea că inima-mi zornăie a curaj

Translation
Café

October 2016

on my spine
the way my grandfather said
when he remembered from the front
the sweat ran down slowly and cold
like a zipper sewn directly on the skin
in my right pocket
I had crammed
a torn piece of paper
on which I had written in haste a line
convinced that would be the last one
but the saviour of the pages
in the spiral-bound notebook
in which I wrote
like any other fellow
how I was getting ready
for love
or for nothing

pe șira spinării
așa cum spunea bunicul
când își amintea de pe front
sudoarea cobora încet și rece
ca un fermoar cusut direct pe piele
în buzunarul din dreapta
îndesasem
o ruptură de hârtie
pe care am scris în pripă un rând
convins că o să fie ultimul
dar salvatorul paginilor
din caietul cu spirala de sârmă
în care povesteam
ca orice băietan
cum mă pregăteam
pentru dragoste
ori pentru nimic

A present from someone else

I really did enter your life wearing boots
that is what you told me
after you opened the door:
almost all my life is in this apartment

I had my trousers stuck
in a pair of knee-high
leather boots
I had received them as a present for someone else
but I had never worn them before
because they seemed a little funny and a bit too big

I wanted to take my boots off
but for that you would have had to help me
I mean simply to pull them from my feet
so you said to me:
come! come in
don't take your shoes off
you don't have to at my place

Un cadou de la altcineva

eu chiar am intrat cu cizmele în viața ta
așa mi-ai spus
după ce mi-ai deschis ușa:
în apartamentul acesta e cam toată viața mea

aveam pantalonii băgați
în niște încălțări de piele înalte
până sub genunchi
le primisem cadou de la altcineva
dar nu le purtasem niciodată
fiindcă mi se păreau caraghioase și puțin cam mari

am dat să mă descalt
dar pentru asta ar fi trebuit să mă ajuți
adică să mi le tragi pur și simplu din picioare
așa că mi-ai zis:
haide intră
nu te descălța
la mine nu se descălță

*come in
come!*

I stepped in the living room like a lord in the throne room
heavy-footed and rare
I stopped
even though with those boots I could get
not just to the bedroom
not just to the neighbours beyond the walls
but to the ends of the earth and even further

*take a seat on the chair on the couch
anywhere you want*
and you made a gesture with your hand
that gave me courage
if that means to recognize your heart
without hearing its beating

I sat down
and after a couple of hours
astonished you took the same hand to your mouth

*intră
haide*

am pășit în sufragerie ca un domnitor în sala tronului
rar și apăsător
m-am oprit
deși cu cizmele alea puteam să ajung
nu doar până în dormitor
nu doar la vecinii de dincolo de pereți
ci până la capătul lumii și chiar mai departe

*stai pe scaun pe canapea
unde vrei tu*
și ai făcut un gest cu mâna
care mi-a dat curaj
dacă asta înseamnă să-ți recunoști inima
fără să-i auzi bătăile

m-am așezat
iar după câteva ore
ai dus uimită la gură aceeași mână

and whispered:

*we talked about everything
and that is why night came quicker over us*

I knew I had to leave
in fact I wanted to leave
I stood up
but not even for a moment
a single moment
did those funny boots listen to me

și ai șoptit:

*am vorbit câte-n lună și-n stele
de asta noaptea a venit mai repede peste noi*

știam că trebuia să plec
ba chiar voiam să plec
m-am și ridicat în picioare
dar nici măcar o clipă
o singură clipă
cizmele alea caraghioase nu m-au ascultat

The act and the tears

to Nicolae Popa

since you died
I have kept thinking what to write to you

no matter how I lay the words
God doesn't take back his act
even though he let fall a few drops
amidst our bowed heads at that time
a sign that he was sorry
you know how few we were
a handful
but where would we all have fitted
all of those who opened the door to you for so many years
or the ones that asked you
to smoke fewer cigarettes?
thus
the gusts of wind passed among us
so easily

Fapta și lacrimile

lui Nicolae Popa

de când ai murit
mă tot gândesc ce să-ți scriu

indiferent cum așez vorbele
Dumnezeu nu-și mai ia fapta înapoi
chiar dacă a scăpat câteva picături
printre capetele noastre aplecate atunci
semn că i-a părut rău
știi ce puțini am fost
o mână
dar unde să fi încăput
toți cei care ți-am deschis ușa atâția ani
ori cei care te-am rugat
să mai rărești țigările?
așa
palele de vânt au trecut printre noi
atât de ușor

as if we weren't there at all

there is an amber alert

nicolae

meaning the sun has got very close and it is kissing us heavily

the candles light by themselves

children that no one knew about

screw on the fingers of their new parents

brand new wedding rings

there is an amber alert

and when I shade my eyes with my hand and look ahead

I see how hard it will be for us to gather

harder and harder

we will never be all together again

even if

at some point in the future

we will be gathered in the same place

as if under a mat

there are so many unknown things

that separate us even now

de parcă n-am fi fost acolo defel

e cod portocaliu

nicolae

adică soarele s-a apropiat tare și ne sărută apăsător

lumânările se aprind singure

copii de care n-a știut nimeni

înșurubează pe degetele proaspeților părinți

verighete nou-nouțe

e cod portocaliu

și când privesc înainte cu mâna streșină la ochi

văd cât de greu ne vom strânge

tot mai greu

niciodată n-o să fim toți

chiar dacă

într-un târziu

vom fi adunați în același loc

ca sub un preș

sunt atâtea lucruri neștiute

care ne despart de pe acum

since you died
my impatience has increased
to see my daughter growing up faster

de când ai murit
mi-a sporit nerăbdarea
ca fiică-mea să crească mai repede

Translation
Café

October 2016

The wonderful aftershocks that follow

my life looks like an antiquated Russian movie
with large frames
monotones
on which a character passes from time to time
and speaks in tongues
moves theatrically
and stinks of death

what else could I want?
I'm no longer young either
my heart twinges from time to time
my shoes remained as rugged as they were the previous years
because I go nowhere
nowhere
an earthquake that would bring the end
is long over due

but that is not what interests me
that is not what I keep waiting for

Minunatele replici de după

viața-mi pare o vechitură de film rusesc
cu cadre largi
monotone
prin care mai trece câte-un personaj
ce vorbește-n dodii
se mișcă nefiresc
și trăsnește a moarte

ce altceva aș vrea?
nu mai sunt nici eu tânăr
din când în când mă-nțeapă la inimă
pantofii mi-au rămas la fel de boțiți ca anii trecuți
fiindcă nu ies niciunde
nicăieri
de mult trebuia să vină un cutremur
care să aducă sfârșitul

dar nu asta mă interesează
nu asta tot aștept

but the aftershocks
the wonderful aftershocks that follow

ci replicile
minunatele replici de după

Translation
Café

October 2016

Butterfly on my table

a butterfly settled on my table
stood still
then suddenly it opened a pair of wings
so big and colourful
as if it was saying hello
from all of its heart

I made no gesture
I didn't blink
I remained petrified
and it flew away a few moments later

maybe just
because
I didn't make
the least gesture

Fluture pe masa mea

un fluture s-a așezat pe masa mea
a stat nemișcat
iar deodată a deschis niște aripi
atât de mari și de colorate
de parcă mi-ar fi dat bună ziua
din toată inima

n-am schițat niciun gest
n-am clipit
am rămas ca o stană
iar el și-a luat zborul peste câteva clipe

poate tocmai
fiindcă
nici măcar
n-am schițat niciun gest

Living in a city

living in a city
where no one knows you
has no heart
the only beats that you hear
are those of the bells that announce
the exact time

no one knows you here
and those that smile at you
are just happy or stupid
or they don't even smile at you

every time you pass through the city
your brain slowly melts
and forgets
the same way the melted asphalt that you step on
doesn't remember
even a single trace
no matter how heavy your step is
no matter how confident

Viața într-un oraș

viața într-un oraș
unde nu te cunoaște nimeni
nu are inimă
singurele băți pe care le auzi
sunt ale clopotelor ce anunță
ore exacte

nimeni nu te știe aici
iar cei care-ți zâmbesc
sunt doar veseli sau proști
sau nici măcar nu-ți zâmbesc ție

de câte ori traversezi orașul
creierul ți se înmoaie încet
și uită
așa cum asfaltul topit pe care calci
nu ține minte
nici măcar o urmă a ta
oricât de apăsată ar fi
oricât de sigură

Heart up

I climbed on the house
in which my father
my grandfather
my great-grandfather
were born
and
lived their lives

I mounted it
the same way you mount a horse
if you ever get the chance
and took hold with both hands
of the roof's mane

I felt my heart high
higher than ever
so much so that I had to close my eyes
so it wouldn't burst out through them
and fly away

Inima sus

m-am urcat pe casa
în care tata
bunicul
străbunicul
s-au născut
și
și-au trăit viața

am încălecat-o
așa cum încăleci un cal
dacă ai vreodată norocul
și m-am prins cu amândouă mâinile
de coama acoperișului

mi-am simțit inima sus
mai sus ca niciodată
încât a trebuit să-nchid ochii
ca să nu țâșnească prin ei
și să-mi zboare

Development

there's nothing sadder
than to take your own pictures

pictures in which you smile
or to look complicit or sure of yourself
in which you scan the distance as if you had seen
something familiar
on which to fix the camera lens
as though looking in the other person's eyes

I live in the centre of a foreign city
and I turn my head in all directions
searching for something good to photograph
of something else

look I tell myself
how anxious I am
like a hitman paid with a bag of money
to assassinate someone

Developare

nimic mai trist
decât să-ți faci singur poze

poze în care să zâmbești
ori să privești complice sau sigur pe tine
în care să scrutezi depărtarea de parcă-ai fi zărit
ceva cunoscut
în care să fixezi obiectivul
ca și cum ai privi în ochii celuiilalt

stau în buricul unui oraș străin
și întorc capul în toate părțile
în căutarea a ceva bun de fotografiat
a încă ceva

ia uite îmi zic
ce neliniștit sunt
ca un killer plătit cu o geantă de bani
ca să-l lichideze pe unul

that no longer appears in the crosslines of his sight
look how my temples are throbbing
how my hands are shaking
how I bite my lower lip

look at this mulatto woman
that separates herself from the group
comes towards me hands me a canon chatters in English
to take a picture in which probably all of them came out
with their eyes closed

look at those two kissing
smack smack smack
to the rhythm of the flash
and how they come down lively from the double-decker coach
old folk with white hair and tearful pupils

look the gentleman with a beard
is running after his son who
is running after pigeons that fly away all of a sudden
like in an explosion

care nu mai apare în cruciulița lunetei
ia uite cum îmi zvâcnesc tâmpilele
cum îmi tremură mâinile
cum îmi mușc buza de jos

uite la mulatra asta
ce se desprinde din grup
vine spre mine îmi întinde un canon îmi ciripește în engleză
să fac o poză în care probabil toți au ieșit cu ochii închiși

ia uite-i pe ăia cum se sărută
țoc țoc țoc
în ritmul blițului
și cum coboară sprinteni din autocarul supraetajat
bătrânei cu părul alb și pupile lacrimoase

uite domnul cu barbă
aleargă după fiu-su care
aleargă după porumbei care se ridică deodată
ca într-o explozie

what a huge hand the cripple is left with
and how he telescopes it in front of the passers-by
who, frightened, avoid it
shake it
or put coins in the palm of his hand

nothing sadder
than to see so many pictures
and you not be in any of them

ce mână uriașă i-a rămas ciungului
și cum o telescopează înaintea trecătorilor
care o ocolesc speriați
o strâng
sau îi pun în palmă monede

nimic mai trist
decât să vezi atâtea și-atâtea poze
iar tu să nu fii în niciuna dintre ele

One wish

I want to write
as if I were born
covered in blood scraps of skin and pieces of flesh
with a loud cry
long
a barbarian cast off by his own
in a forest of Roman statues
that look upon him with disgust and disdain

I want to write
with a roller of words
lines that would break through the pages
and cling on the walls windows doors
like the webs of a spider that has caught a huge insect
which is just getting ready to devour it
and
crazy with fear
weaves again and again and again
until it melts down

O dorință

vreau să scriu
ca și cum m-aș naște
plin de sânge de bucăți de piele și resturi de carne
cu un țipăt gros
prelung
de barbar lepădat de ai lui
într-o pădure de statui romane
ce-l privesc îngrețoșate și cu dispreț

vreau să scriu
cu un tăvălug de cuvinte
versuri care să iasă din pagini
și să se agațe de pereți de ferestre de uși
ca firele unui paianjen care a prins o insectă uriașă
ce tocmai se pregătește să-l devoreze
și
înnebunit de frică
țese întruna întruna întruna
până când se topește

in the webs that stretch – a shirt of death
too large
and too thin

în ațele ce se întind – o cămașă a morții
prea mare
și prea subțire

Here and here

so she would fall in love with me
I told a girl I had two hearts
she looked at me astounded and stepped back slowly
you don't believe me?
put your hand
here and here
do you see
it beats on the left
and on the right
there are two

I remember how
due to wonder
the girl's lips parted from one another
and her mouth opened
I hesitated for a few moments
then I kissed her

when she felt quite herself again

Aici și aici

ca să se îndrăgostească de mine
i-am spus unei fete că am două inimi
m-a privit uluită și s-a dat încet înapoi
nu crezi?
pune mâna
aici și aici
vezi
bate și în stânga
și în dreapta
sunt două

îmi amintesc cum
de mirare
buzele fetei s-au depărtat una de alta
și gura i s-a deschis
câteva clipe am ezitat
apoi am sărutat-o

când și-a mai revenit

she murmured:
how can you live like this?
fine just fine
because the heart on the right is smaller
than the one on the left
but just a little

a îngânat:
cum poți trăi așa?
bine foarte bine
fiindcă inima din dreapta e mai mică
decât cea din stânga
însă doar puțin

Family tradition

all the men in my family
cleaned their shoes with shoe polish
my great grandfather whom I didn't catch alive
my grandfathers
my uncles
my cousin
my father
all of them

and not only did they use shoe polish
but made them shine
shoe after shoe
pair after pair
day after day
long meticulously thoughtful even
because a man first looks at another man's shoes
and after that in his eyes

I have a silicone sponge

Obicei de familie

toți bărbații din familia mea
și-au făcut pantofii cu cremă
străbunicul pe care nu l-am mai prins în viață
bunicii
unchii
văru-meu
tata
toți

și nu doar că au dat cu cremă
ci i-au și lustruit
pantof cu pantof
pereche după pereche
zi după zi
îndelung meticulos grijulii chiar
fiindcă un om se uită mai întâi la pantofii unui alt om
apoi în ochii lui

eu am un burete cu silicon

with which I polish
from time to time
and in a hurry
on the toe caps of the shoes

cu care dau
din când în când
și pe fugă
pe la botul încălțărilor

Small observation

from the time I and those the same age as me
were little kids
up until now
nothing fundamental has changed
in this world:
kids nowadays also first eat the Turkish delight from the
sponge cake
and then the sponge cake

Mică observație

de când eu și cei de-o seamă cu mine
eram niște țănci
și până acum
nu s-a schimbat nimic fundamental
în lumea asta:
și copiii de azi mănâncă mai întâi rahatul din cozonac
și apoi cozonacul

The tree in the centre of the yard

Crina is gathering chestnuts in the centre of the yard
and she is happy that there is a tree
that lays brown eggs

I think of
telling her the truth
but she has already laid them up in nests
and she is waiting for the birds to come
and to hatch chicks

Pomul din mijlocul curții

Crina adună castane în mijlocul curții
și e fericită că există un pom
care face ouă maro

mă bate gândul
să îi spun adevărul
dar le-a așezat deja în cuibare
și așteaptă să vină păsările
ca să scoată pui

A heart

night after night
my daughter calls out a couple of times
daddy

I always hear her
but I don't always answer
I don't interfere in her dreams
death has no place there

I watch her through the wooden grate of the crib
and I know that she hears even in her sleep
my heart that sings to her
da-da-da
da-da-da
da-da-da

O inimă

to Bogdan Rața

noapte de noapte
fiică-mea strigă de câteva ori
tata

întotdeauna o aud
dar nu-i răspund întotdeauna
nu mă amestec în visele ei
moartea n-are ce căuta acolo

o privesc prin grilajul de lemn al pătuțului
și știu că ea aude și-n somn
inima mea care-i cântă
ta-ta-ta
ta-ta-ta
ta-ta-ta

lui Bogdan Rața

My son, my father's son

I look much younger than I am

I remember my father when he was my age:
even though we are the same age
me now
him then
I look younger

or maybe I am mistaken
but it is my children's fault —
younger than me when my father was my age
Tudor has just turned one
I was on the verge of coming of age
and I ran faster than my father
arm wrestling, I was already getting the better of him
and I think at full body wrestling too

I am younger than I am
but how quietly will I ripple in the memory of my son

Fiul meu, fiul tatălui meu

par mult mai tânăr decât sunt

mi-l amintesc pe tata la vârsta mea:
deși avem aceiași ani
eu acum
el atunci
eu par mai tânăr

sau poate mă înșel
dar e vina copiilor mei
mai mici decât mine când taică-meu era la vârsta mea
Tudor abia a trecut de un an
eu așteptam majoratul
și alergam mai tare ca tata
îl puneam deja la skanderberg
și cred că și la trântă

sunt mai tânăr decât sunt
dar cât de împuținat voi clipoci în memoria fiului meu

when he is the age I am today?
he won't even know how I look now
though he is gazing at me with big eyes
and calls out to me with all his heart

my son will not remember anything of his father today
and the one that I am becoming
will appear to him like a shadow fumbling
in search of a body
that will believe itself
to be younger

când el va avea vârsta mea de azi?
nici nu va ști cum arăt
deși acum mă privește cu ochi mari
și mă strigă cu toată inima

fiul meu nu va ține minte nimic din tatăl lui de azi
iar cel care voi fi pe mai departe
îi voi apărea ca o umbră ce bâjbâie
în căutarea unui trup
care s-o creadă
mai tânără

Paper boats

my daughter is making paper boats
without knowing how
and the boats sink
as soon as she puts them on water

the girl then cries
and beats the ground with her foot
shouts and wails
and her eyes can no longer be seen due to so many tears
then she rushes and takes another sheet
folds it twists it turns it folds it again
until some sort of a mast peeps from between her fingers
the girl looks happily at her work
she takes it carefully between her palms and puts it on water
but in a few moments the catastrophe repeats itself

the Styx of childhood exists
and it is a puddle on which paper boats never float

Bărcuțe de hârtie

fata mea face bărcuțe de hârtie
fără să știe cum
iar bărcuțele se scufundă
de îndată ce le pune pe apă

fata plânge atunci
și bate cu piciorul în pământ
strigă și hohotește
iar ochii nu i se mai văd de atâtea lacrimi
apoi se repede și mai ia o coală
o îndoaie o răsuțește o întoarce o îndoaie din nou
până când printre degete se ițește un fel de catarg
fata își privește fericită lucrarea
o prinde grijulie în palme și o așează pe apă
dar în câteva clipe nenorocirea se repetă

Stixul copilăriei există
și e o baltă pe care bărcuțele nu plutesc niciodată

Cakes

mother has made cakes for Tudor and Crina

I watch as my children bite happily out of them
as the sugar powder draws whiskers on their faces
as their cheeks puff up like a frog's
and I start crying

my mother strokes my head
and whispers to me:

God tests us

the same way you try the cakes in the oven

to see if they are

or not

baked enough

Prăjituri

mama a făcut prăjituri pentru Tudor și Crina

îmi privesc copiii cum mușcă fericiți din ele
cum pudra de zahăr le desenează mustăcioare
cum obrații le sunt umflați ca la broscui
și mă pufnește plânsul

mama mă mângâie pe cap

și îmi șoptește:

Dumnezeu ne încearcă

așa cum se încearcă prăjiturile în cuptor

ca să vezi dacă sunt

sau nu

destul de coapte

What can be done and what not

I stand with my back to the wall that separates me
from my children
its coldness nestles inside me
but I am not moving
because the children are laughing and giggling happily on the
other side

if I wished
I could pass through the wall
I know very well that love can also do that
but my children would be frightened
and distressed by such a father

if I wished
I could bring them here by simply reaching out
I know that love can also do that
but the children would think that only from the eyes of a weak
father
would tears fall like this

Ce se poate și ce nu

stau cu spatele lipit de peretele ce mă desparte
de copiii mei
răceala din el se culcușește în mine
dar nu mă mișc
căci copiii râd și chicotesc fericiți dincolo

dacă aș vrea
aș putea trece prin perete
știu prea bine că dragostea poate și asta
dar copiii mei s-ar speria
și li s-ar face frică de un astfel de tată

dacă aș vrea
i-aș putea aduce pe ei aici doar întinzând mâna
știu că dragostea poate și asta
însă copiii ar crede că doar din ochii unui tată slab
șiroiesc astfel lacrimile

a bird hits the window
the glass cracks
as in a massive heart attack
my children are singing something about
an active mud volcano

de fereastră se lovește o pasăre
geamul pleznește
ca într-un infarct uriaș
copiii mei cântă ceva despre
un vulcan nestins și noroios

Translation
Café

October 2016

Between siblings

*what are you doing, dad?
my daughter asks while suddenly opening the door
why are you so serious?
I am cutting my nails
I tell her
and my face relaxes
I got a little scared when I heard clicking
I thought you were typing on your typewriter
what typewriter? how do you know about typewriters?
I had one about 15-20 years ago
I left it in the basement of a building
in a storage space
it was heavy
with a big carriage
whatever
but what came over you? I ask her
and I frown again
I don't know dad
you were clicking loudly*

Frații între ei

*ce faci tată?
mă întreabă copila ce deschide brusc ușa
de ce ești așa de serios?
îmi tai unghiile
îi spun
și fața mi se destinde
m-am speriat puțin când am auzit țăcănind
am crezut că bați la mașina de scris
ce mașină? de unde știi tu de mașină de scris?
am avut una acum vreo 15-20 de ani
a rămas în subsolul unui bloc
într-o boxă
era grea
cu car mare
în sfârșit
dar ce-ți veni? o întreb
și mă încrunt din nou
nu știi tata
țăcăneai tare*

*maybe your nails are too bulky
you told me that you are only the second generation of peasants who
live in the city
that you didn't sow onion garlic and tomatoes among the flower beds
in the yard of the apartment building
but you still slipped in some shoots of lovage and parsley
you also told me about your paper children
in your youth
and
from time to time
brothers and sisters talk and
especially step brothers and sisters
tell each other cruel truths
about their parents*

*poate că ai unghiile prea groase
tu mi-ai spus că ești doar a doua generație de țărani care
trăiește la oraș
că n-ai pus ceapă usturoi și roșii printre rândurile de flori
din curtea blocului
dar tot ai ascuns niște fire de leuștean și de pătrunjel
tot tu mi-ai povestit despre copiii tăi de hârtie
din tinerețe
or
din când în când
frații vorbesc între ei și
mai ales cei vitregi
își spun adevăruri crude
despre părinți*

Hungry, cautious

don't throw away the bones
and don't throw away the pieces of bread left over from dinner
either
gather them and give them to me
Crina reminds me
almost daily
and I take care to carry out the girl's request

her dog bit her heart
one day:
it went out the gate
and never came back
since then
before it gets dark
Crina goes to the end of the street
where the dogs from the neighborhood and from around
gather immediately
and look hungrily
but cautiously

Înfometați, precauți

să n-arunci oasele
nici bucățile de pâine rămase de la masă să n-arunci
strânge-le și dă-mi-le mie
îmi amintește Crina
aproape zilnic
iar eu am grijă să-i îndeplinesc fetei rugămintea

câinele ei a mușcat-o de inimă
într-o zi:
a ieșit pe poartă
și nu s-a mai întors
de atunci
înainte de a se lăsa întunericul
Crina merge până la capătul străzii
unde câinii de prin vecini sau de aiurea
se strâng imediat
și privesc înfometați
dar precauți

at the food
the same way people
look at love

mâncarea
la fel cum oamenii
dragostea

The ballerina

love is also when you find the porcelain ballerina
received from your parents
with broken arms
you put them back with two drops of special glue
after that you don't hide it back in the cabinet
but you place it
even if for a few hours
on top of the TV in the bedroom

Balerina

dragostea e și atunci când găsești balerina de porțelan
primită de la părinți
cu mâinile rupte
i le pui la loc cu două picături de lipici special
dar după aceea n-o mai ascunzi înapoi în dulap
ci o așezi
fie și pentru câteva ore
deasupra televizorului din dormitor

Family photo

we are at peace
grandma has a mild form of Alzheimer's
she sits quietly for hours on end
in a chair
she can walk on her own to the window
and to the bathroom
it's true
she leans on a Derby Stick
she's never parted from even in her sleep
at night she lays it next to her on the bed
she covers it with the blanket and sometimes she even speaks to
it
but very much in a whisper

what a fine woman my grandmother was
how hard-working she was
and what terrible beatings she received from her husband
stop hitting me
she would tell him as though

Poză de familie

suntem liniștiți
bunica are o formă ușoară de Alzheimer
stă ore în șir cuminte
pe scaun
poate să meargă singură până la fereastră
și până la baie
adevărat
se spijină-ntr-o botă
de care nu se desparte nici când doarme
seara o așază lângă ea pe pat
o acoperă cu pătura iar uneori îi mai și vorbește
însă foarte în șoaptă

ce femeie strașnică a fost bunica
ce harnică a fost
și ce bățai teribile a luat de la bărba-su
nu mai da
îi spunea ca și când

she were revealing the only secret of her life
stop hitting me
husband
because God sees you
but grandpa always had the same retort
I am too small for him to see me
each time I visit
for a get-together
for a chat
and a glass of wine
it seems to me that grandma
is ever quieter
and is becoming ever smaller

i-ar fi dezvăluit singurul secret din viața ei
nu mai da
omule
că te vede Dumnezeu
dar bunicul avea întotdeauna aceeași replică
sunt prea mic ca să mă vadă el pe mine
de fiecare dată când vin pe la ai mei
să ne vedem
să povestim
să bem un pahar de vin
mi se pare că bunica
e tot mai cuminte
și se face tot mai mică

Knowing the ropes about death

how well you know the ropes about death
you whispered
after you read a few of my poems

not at all
not at all
I'm just an impostor
everything I have written in there
is seen or heard from others

Priceput la moarte

ce te mai pricepi la moarte
ai șoptit
după ce mi-ai citit câteva poezii

deloc
deloc
sunt doar un impostor
tot ce am scris acolo
e văzut și auzit pe la alții

The bottles in the cabinets

in a way
I'm sorry that I drink tea in the evening
and that the bottles of whisky cognac vodka tequila
have been sitting unopened in cabinets
for years
what will I do with them?
when will I drink them all?

I turn off the radio fold the newspaper
set my watch
set the alarm and turn off the reading lamp
then I fall asleep
without dreaming a thing

in the morning I drink tea
made of plants with other flavours
with other attributes than those for sleeping
the morning tea is of a darker color
stronger

Sticlele prin dulapuri

într-un fel
îmi pare rău că seara beau ceai
și că sticlele de whisky coniac vodcă tequilla
stau neîncepute prin dulapuri
de ani
oare ce-o face cu ele?
când le-o bea pe toate?

închid radioul împăturesc ziarul
îmi fixează ceasul
pun alarma și sting veioza
apoi adorm
fără să visez nimic

dimineața beau ceai
din plante cu alte arome
cu alte proprietăți decât cele pentru somn
ceaiul de dimineață e mai închis la culoare
mai tare

it energizes me and sets me up
this way I start my day in full vigor and with strength

in the evening
in front of the TV
after having dinner
before going to the bedroom
a cup of tea
is steaming on the table
when will I drink those bottles from the cabinets?
and why?

mă energizează și îmi dă tonus
astfel pornesc ziua în forță și am putere

seara
la televizor
după ce mănânc
înainte să merg în dormitor
o cană de ceai
aburește pe măsuță
oare când voi bea sticlele alea din dulapuri?
oare de ce?

It seems that I know

it seems that I know all the time what I'm doing
when I stick the car key in the ignition
and when I take the knife to clean the fish
and when I press the buttons of the remote control
and when I throw stones at the pack of dogs
and when I place the tip of my pen on the sheet of paper
and when I do magic tricks for my children or other people's
and when I caress my woman's cheeks
at all times it seems that I am very sure of myself
and no one would contest this
not even if they were to find out
that there isn't any drop of gas in the tank
that my fingers have cuts
that the TV blew out a half a year ago
that the pack amounts to two skinny and faint-hearted dogs
that dozens of scrunched up pages fill my garbage can
that the kids figure out fast up which sleeve my coins disappear
that from my woman's cheeks I dry tear after tear

Pare că știu

pare că știu tot timpul ce fac
și când bag cheia în contactul mașinii
și când pun mâna pe cuțit să curăț peștele
și când butonez telecomanda
și când arunc cu pietre spre haita de câini
și când îmi așez vârful stiloului pe coala de hârtie
și când fac magie pentru copiii mei ori ai altora
și când îmi mângâi femeia pe obraji
tot timpul pare că sunt foarte sigur de mine
și nimeni n-ar tăgădui asta
nici măcar dacă ar afla
că nu e nicio picătură de benzină în rezervor
că am degetele crestate
că televizorul s-a ars de o jumătate de an
că haita înseamnă doi câini costelivi și fricoși
că zeci de cocoloașe de hârtie îmi umplu coșul de gunoi
că puștii se prind rapid pe care mânecă dispar monedele mele
că pe obrajii femeii șterg lacrimi după lacrimi

Bit by bit

the few things I know about you
I put on the scales
and the pointer made my heart sulk
and then reboot suddenly

I have been counting its beats ever since
and every time it gives me one extra
I set it aside
carefully
like a kid adding bit by bit to the money in a piggy-bank
with the thought
known only to him
that if ever it should fill up
there will be no need
to break it

Puțin câte puțin

puținele lucruri știute despre tine
le-am pus pe un cântar
iar acul lui mi-a îmbufnat inima
și-a repornit-o brusc

de atunci îi număr întruna bătaile
și de fiecare dată îmi dă un plus
pe care îl așez deoparte
cu grijă
ca un puști ce adaugă puțin câte puțin într-o pușculiță
cu gândul
doar de el știut
că dacă se va umple vreodată
nu va fi nevoit
să o spargă

A view from above

if you climb a hill and you look from there
the world seems more beautiful and more decent
however
you feel an unstoppable desire to throw rocks at it
you sit on a boulder that
much as you would like
is impossible to budge
beneath it live
small sticky beings
you disturb them as you search for your peace of mind
but they ignore you and don't move at all

your house is nowhere in sight
is hidden by some that are taller
more sound
full of life
but the fire forgotten alight in the stove
signals to you
amid the roofs

O vedere de sus

dacă urci pe deal și privești de-acolo
lumea ți se pare mai frumoasă și mai bună
totuși
simți o poftă nestăvilită să arunci cu pietre
te așezi pe un bolovan care
oricât ți-ai dori
e imposibil de clintit
dedesubtul său trăiesc
mici vietăți lipicioase
le tulburi chiar în timp ce-ți cauți liniștea
dar ele te ignoră și nici nu se mișcă

casa nu ți se vede
e ascunsă de altele mai înalte
mai solide
pline de viață
însă focul uitat aprins în sobă
îți face semne
printre acoperișuri

and you recognize it and smile a little

you see

you are not as alone

as you think

iar tu-l recunoști și zâmbești puțin

vezi

nu ești chiar așa de singur

cum ți se pare

Translation
Café

October 2016

Poem against sleep

I feel so bad
that I have to go to sleep
night after night
in other words to willingly leave life and lie down
without a fight
flat
so that
I always fall asleep with my eyes full of tears

I never dream
this is probably death's way of settling a score
and of showing me absolutely nothing

when I wake and look at myself in the mirror
I don't recognize myself
my face is disintegrated
and if there's no sun that day
it remains this way until night falls
when

Poem împotriva somnului

atât de rău îmi pare
că trebuie să mă culc
seară de seară
adică să ies de bunăvoie din viață și să mă așez
fără nicio luptă
lat
încât
întotdeauna adorm cu ochii plini de lacrimi

nu visez niciodată
probabil e felul morții de a se răzbuna
și de a nu-mi arăta absolut nimic

când mă trezesc și mă privesc în oglindă
nu mă recunosc
am chipul descompus
iar dacă nu e o zi cu soare
așa îmi rămâne până noaptea
când

no matter how much I fight it
sleep brings me to the same place
looking for all the world as though it doesn't want
to harm me

oricât m-aș împotrivi
somnul mă aduce în același loc
părând că nu vrea să-mi facă
nici cel mai mic rău

Lucky picture

not everyone gets God in their pictures
but if you're lucky and hit the right angle
the right light and click the button when you're whispered to
you've caught him

it's just like fishing
only that the bait is you
the one with the finger up in the air
a Saint John wearing Wrangler and sport shoes

downloaded on the laptop
God can be seen more sharply and looks happy
you've connected him to the internet
then to social media
to your e-mail to YouTube to torrents
to things he has never dreamed of

keep him permanently online
you'll find instantly

Fotografie norocoasă

nu la toată lumea Dumnezeu iese-n poze
dar dacă ai noroc să nimerești unghiul   bun
luminozitatea potrivită și să apeși când   ți se șoptește
l-ai prins

e ca la pescuit
numai că momeala ești tu
cel cu degetul ridicat în sus
un Sfântul Ioan îmbrăcat în Wrangler și   încălțat sport

descărcat pe laptop
Dumnezeu se vede și mai bine și pare fericit
l-ai conectat la internet
apoi la rețelele de socializare
la e-mail la youtube la torente
la ce nici n-a visat vreodată

ține-l în permanență on-line
vei afla instantaneu

that the rest of the world loves you all the more
and gives you
as though in an eternal
communion
Like after Like

că restul lumii te iubește tot mai mult
și îți dă
ca pe-o cuminecătură
nesfârșită
like după like

The dark year

there are worse years than the one in which you die
years when you seem to be human
you blink breathe speak eat walk
but you are nothing more than a placenta a hermetic seal over
nothingness

from time to time
you tear yourself with a fingernail
like the older brothers do on the walls of the house
to show the youngest how tall they will become
after a while
full of wonder

you are covered with scars
that you don't see the point of anymore
you tear again
deeper
it seems that you know what you are doing
it seems that you've found the way out

Anul negru

există ani mai răi decât anul morții
ani când pari a fi om
clipești respiri vorbești mănânci mergi
însă nu ești decât o placenta care învelește ermetic nimicul

din când în când
te zgârii cu unghia
așa cum fac frații mai mari pe peretele casei
ca să vadă cât se vor înălța cei mai mici și să le arate
peste o vreme
plini de uimire

ești numai semne
dar nu-i recunoști niciunuia dintre ele rostul
zgârii încă o dată
și mai adânc
pare că știi ce faci
pare că ai găsit ieșirea

but the nothingness works relentless
like a Japanese volunteer inside the nuclear reactor leaking

this is the year worse than the one in which you die
and no one knows
how many days it has left

dar nimicul lucrează imperturbabil
ca un voluntar japonez într-un reactor nuclear fisurat

un an mai rău decât anul morții-i acesta
și nimeni nu știe
câte zile mai are

Answer

I should be sleeping
to let my body calmly infuse the day that passed
and which has long become a cold November night

I move the curtain aside
I look out the window and cry out

the woman lying on the bed
brings herself up on an elbow and asks happily:
is it snowing?
no

Răspuns

ar trebui să dorm
să-mi las trupul să macereze calm ziua care-a trecut
și care e de mult o noapte friguroasă de noiembrie

dau draperia la o parte
privesc pe geam și exclam

femeia întinsă pe pat
se ridică repede-ntr-un cot și întreabă fericită:
ninge?
nu

Advice for an old father

stop playing so much with life
you also got old
now you need stronger glasses
now you need ointment for swollen feet
jolly answers for *how do you do*, uncle or *how well you look today*
smile at *grandpa*, get a move on
caps for the sun
hats for the wind
hankies more and more hankies

but the miracle will be that you will discover yourself
on the inside
and that you will never forget yourself again
never

you will discover that you have liver kidneys veins stomach
pancreas arteries bladder guts heart
and you will start to take care of them
and love them as you would children

Sfat pentru un tată bătrân

nu te mai juca atât cu viața
ai îmbătrânit și tu
acuși îți trebuie ochelari mai tari
acuși cremă pentru picioare umflate
răspunsuri săltărețe la *săru'mâna*, nenea ori la *ce bine arăți azi*
zâmbet la *tataie*, *bagă viteză*
șepci pentru soare
căciuli pentru vânt
batiste tot mai multe batiste

însă miraculos va fi că o să te descoperi
pe dinăuntru
și că niciodată nu vei mai uita de tine
niciodată

vei afla că ai ficat rinichi vene stomac
pancreas artere vezică mațe inimă
și vei începe să le porți de grijă
și să le iubești ca pe niște copii

this is the miracle:
you will be a father again in old age
and
from what I know about you
a patient and thoughtful one
you will read books about your children
about what they need and don't need
about what they are allowed to do
and what it is entirely forbidden to them
you will ask for advice about them
you will tell your acquaintances how have they been
you will take them to doctors to the seaside to baths
you will foment them
you will pray that none of them wish to go out
and you will carry them more caring than a mother
it will be difficult
more and more difficult
with a cane
with crutches maybe
with love and fear
which will be one

iată minunea:
vei fi din nou tată la bătrânețe
și
din câte te cunosc
unul răbdător și atent
vei citi cărți despre copiii tăi
despre ce le trebuie și ce nu
despre ce au voie să facă
și ce le este interzis cu desăvârșire
vei cere sfaturi despre ei
vei povesti cunoscuților ce-au mai pățit
îi vei duce la medici la mare la băi
îi vei obloji
te vei ruga să nu vrea niciunul dintre ei să iasă afară
și îi vei purta în tine mai grijuliu ca o mamă
va fi greu
tot mai greu
cu baston
cu cârje poate
cu dragostea și frica
ce vor fi una

A new life

I'm getting ready to start a new life
it has happened before
it is not the first time
it's worth telling you a few things about it

first
you start crying so hard
that
I'm not joking
you lift yourself from the ground for days on end
maybe even weeks

then
when you are back on your feet
they don't hold you anymore
as if they were cut from your hips
you lie flat
you can't see anything
but you can hear how beneath you a hole is being dug

O nouă viață

mă pregătesc să încep o viață nouă
mi s-a mai întâmplat
nu-i prima dată
merită povestit puțin

întâi
te umfla plânsul atât de tare
încât
nu glumesc
te ridici de la pământ zile în șir
poate chiar săptămâni

apoi
când revii pe picioarele tale
ele nu te mai țin
îți sunt ca tăiate din șolduri
stai lat
nu vezi nimic
dar auzi cum sub tine se sapă o groapă

you don't get scared
it's not a grave being born beneath you
graves have a different murmur when they get going

after a while you start seeing the sky
and then you repeat to yourself
in your head or out loud
help me God help me
sometimes
God immediately helps
other times
he is late
anyway
he takes the shape of your feet your haunches your knees
and
oops-a-daisy
he lifts you up
if you cross yourself
good
if not
it is forgiven

nu ți se face frică
nu-i un mormânt ce se naște sub tine
mormintele au un altfel de murmur când se pornesc

după un timp începi să vezi cerul
și atunci spui de mai multe ori
în gând sau tare
ajută-mă Doamne ajută-mă
uneori
Dumnezeu sare imediat
alteori
întârzie
oricum
el ia forma tălpilor tale a pulpelor tale a genunchilor tăi
și
hopa-sus
te ridică
dacă îți faci o cruce
bine
dacă nu
se iartă

you have all the time in the world for a cross

you look all around you
you sigh smile wipe your eyes
take your hand to your heart
scratch your head
stare
blink frequently
you stare again
you are a little crazy
but a lot closer to who you are

then
even though you never had a waiter's memory
you start remembering all sorts of things
and that's not good
not good at all
you clench your teeth make a wry mouth and throw a vicious
curse
like a protective screen
like those you saw in SF movies
then another one and another

ai tot timpul din lume pentru cruce

privești de jur-împrejurul tău
oftezi zâmbești te ștergi la ochi
îți duci mâna la inimă
te scarpini în cap
privești fix
clipești des
iarăși te uiți într-un punct
ești puțin truli
dar tot mai aproape de tine

apoi
deși n-ai avut niciodată o memorie de chelner
începi să-ți amintești tot felul
și asta nu-i bine
nu-i deloc bine
strângi din dinți din buze și tragi o înjurătură crâncenă
ca un ecran protector
cum ai văzut în filmele fantastice
apoi una și încă una
trage

you throw
just like that
you throw
may the force be with you!

look
it is better now
you take an orange and peel it with a knife
to look like a flower
you transform the peel in petals
which you then open up with your fingers
slowly
one after another
you might not eat it
the beauty of the world is all in there
but you are very thirsty
and you sink your teeth into it
a poor man that is getting ready to start a new life
and
maybe
a happy one

așa
trage
forța fie cu tine!

iată
e mai bine acum
iei o portocală și o desfaci cu un cuțit
ca pe o floare
coaja i-o transformi în petale
pe care apoi le deschizi cu degetele
încet
una după alta
ai putea să n-o mănânci
frumusețea lumii e toată acolo
dar ți-e tare sete
și-ți înfigi dinții în ea
biet om care se pregătește să înceapă o viață nouă
și
poate
fericită

Interview with Robert Șerban

How would you answer the question “who is Robert Șerban?” to those that don’t know you?

I won’t hide that, at this moment, the temptation of inventing another biography and fabricating around it is very alluring. I would pull out of my sleeve a spectacular past, with a two year contract in the Foreign Legion, with secret missions, on the edge, where I would write poetry so I won’t alienate myself after countless nights on the paths of a jungle; missions on unfriendly continents where I would read, using the telescope of the rifle, from the book of my future victim – a dangerous drug lord – whom I was extending his life only because he was reading, and I, hidden on an apartment building, my finger on the trigger, was reading curiously along with him. Afterwards, in an assault mission, in the Gobi, I fell into the hands of some human traffickers. The moment that one of them was preparing to execute me, behind a sand dune, he realized I spoke Romanian and remained with his gun in the air. He gave me a few more moments of ... clemency, so he

Interviu cu Robert Șerban

Cum ați răspunde la întrebarea “cine este Robert Șerban?” celor care nu vă cunosc?

Nu vă ascund că, în clipa asta, tentația de a-mi inventa o altă biografie și de a fabula în jurul ei mă încearcă foarte tare. Aș scoate din mânecă un trecut spectaculos, cu un contract de doi ani în Legiunea Străină, cu misiuni secrete, la limită, în care scriam poezii ca să nu mă alienez după drumuri de nopți în șir prin junglă; misiuni pe continente neprietenoase în care citeam, cu luneta de la pușcă, din cartea viitoarei victime – un periculos traficant de droguri – căreia îi prelungeam viața doar fiindcă citea, iar eu, ascuns pe un bloc, cu degetul pe trăgaciul armei, citeam, curios, o dată cu el. Până la urmă, într-o acțiune de desant, în Deșertul Gobi, am căzut în mâinile unor traficanți de carne vie. În clipa când unul dintre ei se pregătea să mă execute, după o dună de nisip, și-a dat seama că vorbesc românește și a rămas cu pistolul în aer. Mi-a mai dat câteva minute de... grație, ca să converseze limba pe care n-o uitase, răstimp în care am aflat că făcuse facultatea în România, că încă mai avea

Translation
Café

October 2016

could speak the language he hadn't forgot, time in which I found out that he did his university education in Romania, that he still had friends in Valea Jiului, that he worked as an engineer in the Petrila mine, that he almost died due to a gas leak, but that he was saved last minute by his boss. Under the mad sun, I realised, from what he was saying, that the engineer who was his boss was my mother's brother. I told him, he didn't believe me, so I described him, I gave him details about his saviour, then he, at one point, let the gun down, untied me, gave me his water bottle and told me, in a hissing Romanian: *Run East and don't stop!* So I did, I escaped and left the Legion. Maybe such a life on the edge would be more captivating for the readers, than a relatively quite one, of an only child, so – a wonder for his years. The life of a kid that lived his childhood and teenage years in Oltenia, a spectacular region, due to the generosity and the spirit of its people. That is a unique world, and I can taste its joys even now, when I seldom visit my childhood's place. Oltenia is Romania's Macondo. It is ... surreal. It is a joyful destitution, populated by people that drink wine with a ladle directly from the bucket, who think that the dead become poltergeist, but have the courage to go to the

prieteni în Valea Jiului, că a lucrat, ca inginer, în mina Petrila, că era să moară din cauza unei scurgeri de gaz, dar că l-a salvat chiar șeful lui, în ultima clipă. Sub soarele furios, mi-am dat seama, din spusele lui, că acel inginer e fratele mamei mele. I-am spus, n-a crezut, așa că i l-am descris, i-am dat amănunte legate de salvatorul lui, iar el, la un moment dat, a lăsat pistolul jos, m-a dezlegat, mi-a dat sticla lui de apă și mi-a spus, într-o românească șuierată: *Fugi spre Est și nu te opri!* Așa am făcut, am scăpat și m-am retras din Legiune. Poate că ar fi mai captivantă, pentru cititori, o astfel de viață la limită, decât una relativ cuminte, a unui copil singur la părinți, deci – mândru-n toate cele. A unui puști care și-a trăit copilăria și adolescența în Oltenia, o zonă spectaculoasă prin generozitatea și prin spiritul oamenilor de acolo. E acolo o lume aparte, pe care o gust cu mare plăcere și acum, când vizitez prea rar locurile copilăriei mele. Oltenia e Macondo-ul României. E... suprarrealitate, e o sărăcie veselă, populată de oameni care beau vinul cu polonicul din găleată, care cred că unii morți devin moroi, dar au curajul să meargă noaptea până la cimitir (care este la vreo doi-trei kilomeri de sat). O mare parte din primii 20 de ani de viață mi "s-a consumat" la bunici. În două sate oltenești: Drincea, în

cemetery at night (that lies two-three kilometers outside the village). Most of my first twenty years of life “were consumed” at my grandparents’, in two villages from Oltenia: Drincea, in Mehedinți, and Turcinești, in Gorj. One in the bent, the other in the plain. One collectivized, the other not. I was free, I did what I wanted. And I wanted a lot. And I was happy there, because there are few things that can be compared with the joy of running and weltering in the grass, in the hay, in lucerne, with shinning up a walnut or an apple tree, a plum or a cherry tree, with roasting corn on embers, with making hay on a nice and cool morning, with gathering the hay under the searing sun, with leading the horse cart or the ox-cart, with the smell of the ground. It may seem romantic, childish, but all of these helped shape me, they put their print on me. This is the world and these are the memories that I long for, that I return to. It is my life and it is the world that I often write about.

Talking of writing. I hadn’t started school yet, I didn’t know how to read and write, but, simply playing, I dictated a poem to my father. I think I was five. I can remember two lines from that text, because I can’t call it a poem: “And they hit hard with a bomb, / That they all were thrown to sea...”. I wrote my

Mehedinți, și Turcinești, în Gorj. Un sat de câmpie și unul de șes. Unul colectivizat, altul nu. Am fost liber, am făcut ce-am vrut. Și-am vrut multe. Și am fost fericit acolo, fiindcă puține lucruri se compară cu bucuria de a alerga și tăvăli prin iarbă, prin fân, prin lucernă, cu cățărutul prin nuci, prin meri, pruni, cireși, cu coptul porumbilor pe jăratec, cu cositul dimineața, pe răcoare, cu strânsul fânului sub soarele bubuitor, cu condusul căruței cu cai ori al carului cu boi, cu mirosul de pământ. Poate că pare romanițos, pueril, dar pentru mine toate acestea au fost formatoare, amprentante. E lumea și sunt amintirile după care tânjesc și la care mă raportează. E viața mea și e lumea despre care scriu deseori.

Fiindcă tot a venit vorba despre scris. Nu eram la școală, nu știam să scriu și să citesc, dar, în joacă, i-am dictat tatălui meu o poezie. Aveam, cred, cinci ani. Îmi amintesc două versuri din acel text, că poezie nu pot să-i spun: „Și au dat cu bomba tare,/ De-au sărit cu toți-n mare...”. Prima poezie serioasă, ca

first serious poem, so to say, when I was about 12. A poem about mother. It was called exactly like this, "Mother". My father, who advised me to write it (8th of March was around the corner, that was the context), thought, initially, that I plagiarized it from somewhere and started questioning me: it was too good. The truth is that I have worked for two nights on the three stanzas with four lines each! I showed my father ... the evidence: the drafts. The outcome? My mother cried when she read it, and my father published it in the newspaper he was working for, *Viitorul*. That is my debut. Then, when I saw how ... successful I was, I began writing constantly, and take me seriously, how they say.

Why do you write poetry? Is poetry a way to freedom or a chain that ties you tighter to the experiences that inspire it?

My father is a writer and a journalist. That's what he has been all his life. Actually, he no longer works as a journalist, he has retired a few years ago, but he still writes literature. Poetry, even though he is thinking of writing a new novel. He has written a novel before, and he did it well. I have lived among books that ... came almost daily. I was so excited whenever I

să zic așa, am scris-o pe la... 12 ani. O poezie pentru mama. S-a intitulat chiar așa, "Mama". Tata, la îndemnul căruia am compus-o (urma 8 Martie, acesta era contextul), a crezut, inițial, că am plagiat-o de pe undeva și a început să mă descoase: prea îmi ieșise. Adevărul e că două nopți am muncit pe cele trei strofe de câte patru versuri! I-am arătat tatei... dovada: ciornele. Consecința? Mama a plâns când a citit-o, iar tata mi-a publicat-o în ziarul la care lucra, *Viitorul*. Acela e debutul meu. Apoi, când am văzut ce... succes am, am început să scriu constant și să mă iau, cum s-ar zice, în serios.

De ce scrieți poezie? Este poezia o eliberare sau un lanț care vă leagă și mai mult de trăirile care o inspiră?

Tata este scriitor și ziarist. Asta a fost toată viața. De fapt, nu mai lucrează ca ziarist, s-a pensionat de câțiva ani, dar literatură scrie. Poezii, deși îl bate gândul unui nou roman. A mai scris roman și a făcut-o bine. Am trăit între cărți. Care... veneau aproape zilnic. Eram exaltat când îl vedeam pe taică-meu că nu poate deschide ușa de la intrarea în apartament

saw my father that he was unable to open the front door of the apartment because he had in both hands bags full of books. A room, out of the four, was the library. Then, it got extended to the living-room. And then in my bedroom. I read continuously, my whole childhood and youth. I was a bulimic of reading. The number of books that I devoured, several times ... without breathing, in my first 30 years of life, is close to a few thousand. Just as a digression. I was on vacation with my parents; it was summer. I had finished what I had brought with me to read and entered in withdrawal: I was out of books! But, lucky me, my mother worked double tides and finished *Crime and Punishment*. I think that the Cartea Românească's edition had just been published. I was about to start fifth grade. I'm not saying this to prance, because nothing impressed me much, except the fact that some guy had killed an old woman with an ax. I read the book as if it were a detective novel ... Also, I had consumed it a few days. I was out of my wits of diving into stories. I was a library termite. Of libraries, actually, because I've also made a raid on those of my relatives, of my neighbours... In fact, this is what I would do all my life: read and write. The joy of reading has never left me. I like books, I love books and I am always

fiindcă avea în ambele mâini plase cu cărți. O cameră, din cele patru, a fost biblioteca. Apoi, ea s-a extins și în sufragerie. Și la mine în cameră. Am citit continuu, toată copilăria și tinerețea. Eram un bulimic al lecturii. Numărul cărților pe care le-am devorat, de multe ori pe... nemestecate, în primii 30 de ani de viață, ajunge la câteva mii. Ca paranteză. Eram cu ai mei în concediu, vara. Terminasem cea ce luasem cu mine de citit și intrasem în sevrăj: nu mai aveam cărți! Dar, ca norocul, mama a tras tare și a gătat *Crimă și pedeapsă*, cred că tocmai apăruse în ediția de la Cartea Românească. Treceam în clasa a V-a. Nu spun asta ca să mă fudulesc, fiindcă în afară de faptul că unul omorâse o bătrână cu toporul, mare lucru nu m-a impresionat, am citit cartea ca pe un roman polițist... Plus că în câteva zile am mistuit-o. Pur și simplu eram înnebunit să plonjez în povești. Eram o termită de bibliotecă. De biblioteci, fiindcă am dat iama și în cele ale rudelor, ale vecinilor... De fapt, asta aș face toată viața: aș citi și aș scrie. Bucuria cititului nu m-a părăsit niciodată. Îmi plac cărțile, iubesc cărțile, sunt permanent înconjurat de ele. De ce? Fiindcă literatura e atât un mijloc de evadare din realitatea, deseori, înăbușitoare, dar și unul de a nu uita propria viață și lucrurile esențiale din ea. Sau poate

surrounded by them. Why? Because literature is both a way of escaping the often stifling reality and a way of not forgetting your own life and its essential components. Or maybe its details, those that seem unimportant to others. Literature – reading and writing it – is a way of unwinding my life on idle speed, more thoughtful and more committed. It is one of the ways of examining and discovering me. A chance of dreaming without sleeping. A performance in which I take part both as an actor and as a spectator. I act and I play.

There are writers that say, that for them, literature is the same thing as life. That, if you took their pen and paper, they would die. I don't think you can die from this. I like to believe that literature comes from playfulness, from the play of discovering humanity and inhumanity, of creating characters, of reading experiences, of imagining worlds. It comes from the desire of being free, truly free. The paper is the territory of true freedom! But from this point to the one of kicking the bucket because you no longer write, because you are no longer able to write, it is a long way. How much vanity can you have to do that? How much of a... God you must think of yourself to be? In case you aren't a graphomaniac, you start inventing your

amănuntele ei, cele care par neimportante pentru alții. Literatura – cititul și scrisul ei – e un mod de a-mi derula viața la relanti, mai atent și mai asumat. E una dintre căile de a mă descoase și de a mă descoperi pe mine însumi. O șansă de a visa fără să dorm. Un spectacol la care iau parte atât ca actor, cât și ca spectator. Joc și mă joc.

Există scriitori care spun că, pentru ei, literatura e totuna cu viața. Că, dacă le-ai lua hârtia și pixul, ar muri. Eu nu cred că se poate muri din asta. Îmi place să știu că literatura pleacă din joacă, din joaca de a descoperi umanitatea sau inumanitatea, de a crea personaje, de a citi întâmplări, de a imagina lumi. Pleacă din dorința de a fi liber, pe deplin liber. Hârtia e teritoriul libertății depline! Dar de aici și până la a da colțul fiindcă nu mai scrii, fiindcă nu mai poți să scrii, e o cale cam lungă. Câtă vanitate trebuie să ai ca să faci asta? Cât de... Dumnezeu trebuie să te crezi? Dacă nu ești grafoman, începi să inventezi poveștile tale în momentul în care nu-ți mai ajung poveștile altora. Sau când ele te contamineză și îți vine și ție să scrii. Dar a fi scriitor

stories the moment the stories of others aren't enough for you anymore. Or when they contaminate you and you feel the need to write. But being a writer is not the same thing to writing. Even if you write... poetry, prose, novels, plays etc. Not every text, as you well know, has literary value.

But you asked me about poetry. Poetry is a game of imagination and intelligence, played by sensitive people. Without this... triangle, you can't have quality poetry. Of course, you can write just from your head, being a smart guy – and the world, including the literary one, is full of people (therefore ladies too) sharp as a needle – , but if you are in the habit of reading poetry, you can feel that it is and when it is ... manufactured. You might as well have a sensitivity more refined than that of the Japanese seismographs, it is useless if you don't know how to *transfer* those emotions into words, how to make connections between words, between a verse and another, those tense connections without which poetry, as a text, doesn't exist, and it is just a boring mass of graphic signs.

When I write, I have books close by. I read, I dream, I remember, I set another word on paper. It is as though I am playing a chess game with myself. It can last a few minutes, a

nu e același lucru cu a scrie. Chiar dacă scrii... poezii, proze, romane, piese de teatru etc. Nu orice text, cum bine știți, are valoare literară.

Dar dumneavoastră m-ați întrebat despre poezie. Poezia este un joc al imaginației și al inteligenței, jucat de oameni sensibili. Fără acest... triunghi nu iese poezie de calitate. A, da, poți scrie doar din cap, fiind băiat deștept – și e plină lumea, inclusiv cea literară, de oameni (deci și doamne și domnișoare) foc de deștepti –, dar dacă ești obișnuit cu cititul de poezie, simți că este și când este... confecție. La fel de bine poți să fii de o sensibilitate mai rafinată decât a seismografelor japoneze, dacă nu știi să *treci* stările tale în cuvinte. Să faci între cuvinte, între un vers și altul, acele conexiuni tensionate fără de care poezia, ca text, nu există, e doar o masă plicticoasă de semne grafice.

Scriu având aproape de mine cărți. Citesc, visez, îmi amintesc, mai pun un cuvânt pe hârtie. E ca un joc de șah cu mine însumi. Poate dura câteva minute, poate dura o zi

whole day, or even weeks. You win if you wrote a good poem. You lose (time, first of all!) if this game in which you wait, you write something, wait again, write some more, you search, bite your lips, clench your teeth, take a sip of coffee, ends with a dull text. But even so, even after you have wadded the text and threw it away, you are still left with something: the states, you experience sometimes, of weightlessness, of heartbreaking sadness, of inner warmth, of depression, and even tremendous joy, on the edge of screaming. There aren't few from those who know me that are surprised when they find out I write poetry. And that is due to my diurnal temperament, a sanguine one, which conceals the other one, the twin.

How do you decide on the structure of your poems, of the stanzas? They always come out from the first attempt? How long does it take to settle into shape the structure and the themes of a poem?

I have nothing preset when I write. I don't know what I want, I have no idea. Writing poetry is a continuous surprise. It may have two-three lines or it may have two-three pages. The decision appears suddenly, the moment I feel that the poem has said (or suggested) enough. For a while, I leave the text to cool

întreagă, ba chiar săptămâni. Îl câștigi dacă ai scris o poezie bună. Ai pierdut (timp, în primul rând!) dacă tot acel joc în care aștepti, mai scrii ceva, iar aștepti, iar mai scrii, mai cauți, mai muști din buze, strângi din fălci, mai iei o gură de cafea, se soldează cu un text prost. Dar chiar și așa, chiar după ce ai cocoloșit poemul și l-ai aruncat, tot rămâne ceva: sunt stările de, uneori, imponderabilitate, de tristețe sfâșietoare, de căldură lăuntrică, de deprimare, chiar, de bucurie teribilă, la limita țipătului. Nu puțini dintre cei care mă știu se miră când află că scriu poezie. Iar asta datorită temperamentului meu diurn, care e unul sangvin, care îl camuflează bine pe celălalt, pe geamăn.

Cum vă decideți asupra structurii poeziilor, a strofelor? Vă ies mereu din prima? În cât timp se definitivează structura și temele unei poezii?

Nu am nimic prestabilit când scriu. Nu știu ce vreau, habar n-am. Scrisul de poezie e o permanentă surpriză. Poate să aibă două-trei rânduri, poate să aibă două-trei pagini. Decizia apare brusc, în clipa în care intuiesc că poezia a spus (sau a sugerat) suficient. Un timp, las textul să se răcească în caietul

down in my A4 notebook with white sheets, but I don't leave it there for long. I transcribe it on my computer. Why? Because I have a terrible hand-writing, indecipherable, and I risk not understanding some of the words. I write by hand at great speed – I have always been fast at that – and speed seriously affects, in my case, calligraphy. Transcribing it on the computer also means a first state of... cooking the text. That is the moment when I divide it into stanzas if necessary. The reader must be helped, not confused, in the act of reading. If there are different notions or levels in the text, I break it down with the help of white spaces. You can see the poem better on the screen. The electronic writing is cold so you can see its weaknesses more clearly. I cut out words, lines, maybe I add another word or two... And it stays there until, after reading and re-reading it, cutting out of it, I bring it to its ideal shape, so to speak. It will be on its way to be published the moment I judge there is no more I can do to make it better than it is, stronger, more fluent.

There are very few capital letters and punctuation marks in your poems. Why?

Although it may seem I am contradicting myself – I have

meu A4, cu coli albe, dar nu îl țin foarte mult acolo, ci îl transcriu în computer. De ce? Fiindcă am un scris îngrozitor, neciteț, și risc să nu înțeleg anumite cuvinte. Scriu de mână cu mare viteză – am fost iute dintotdeauna la asta – și viteza dăunează grav, în cazul meu, caligrafiei. Transcrierea pe computer înseamnă și o primă fază de... coacere a textului. Atunci îl împart, dacă e nevoie, în strofe. Cititorul trebuie ajutat în actul lecturii, nu încurcat. Dacă există planuri diferite ori trepte în text, le delimitez cu ajutorul spațiilor albe. Poemul se vede mai bine pe ecran, scrisul electronic e rece, îi poți vedea mai limpede șubrezeniile. Tai cuvinte, versuri, poate mai adaug un cuvânt, două... Și va mai sta acolo, până când, tot citindu-l și recitindu-l, tăind din el, îl aduc într-o formă ideală, să zic așa. Va lua calea publicării în clipa în care consider că n-am ce să-i mai fac ca să fie mai bun decât e, mai cursiv, mai tare.

Nu am prea întâlnit majuscule și semne de punctuație în poeziile dumneavoastră. De ce?

Deși pare că o să mă contrazic – ziceam că cititorul

Translation
Café

October 2016

just said the reader must be helped – accepting your observation, I think that exactly the lack of punctuation, of capital letters, comes to support my intention of finding the most simple way to the reader. Namely, I leave him to ... breathe when he wants, when he feels the need, I let him play with the ... big and small words. I divide my poetry in lines and, sometimes, stanzas. The rhythm, the measure, can be created by the one reading it.

The new technologies made their way in almost all aspects of daily life – how does a poet use them?

Like every Romanian (who was born a poet, wasn't he?). I watch TV (sometimes, even the show I make for TVR Timișoara and TVR 3, *Piper pe limbă – Pepper on the tongue*), I use computers (at work and at home), I have a cell phone. It is great how the internet gives you the opportunity to be anywhere and find out anything. Almost anything. But this chance of being able to continually surf the net is, sometimes, time consuming: I sit in front of the screen for hours on end.

Is there a book or an author that managed to influence your

trebuie ajutat – acceptând observația dumneavoastră, cred că tocmai lipsa punctuației, a majusculilor, vine să-mi sprijine intenția de a găsi o cale cât mai simplă spre cititor. Adică, îl las pe el să... respire când vrea, când simte nevoia, îl las pe el să se joace cu cuvintele... mari și mici. Eu îmi împart poezia în versuri și, uneori, în strofe. Cadența, melodia, o poate crea cel care citește.

Noile tehnologii au devenit prezente în mai toate aspectele vieții de zi cu zi – cum se folosește de ele un poet?

Ca tot românul (care, nu-i așa, s-a născut poet). Privesc la televizor (uneori, chiar și la emisiunea pe care o realizez pentru TVR Timișoara și TVR 3, *Piper pe limbă*), folosesc computerele (la serviciu și acasă), am mobil. E grozav că internetul îți dă prilejul să fii oriunde și să afli orice. Aproape orice. Dar șansa asta de a putea *naviga* continuu e, uneori, și o devoratoare de timp: ore în șir sunt în fața ecranului.

Există vreo carte sau vreun autor care a reușit să vă

Translation
Café

October 2016

vision about life?

I am not part of the few, very few, that had a revelation reading one or more books of the same author. But I know that every book I have read changed me somehow. For the better, I hope.

You were a soldier and a witness of the 1989 Revolution. What did you learn then about life? About change?

I was a “ground pounder”, as they say in military slang, because I served in the infantry, in Craiova. I got incorporated in the Military at the end of September, 1989. During the Revolution, my regiment was taken into the city, having tanks, armored car transporters, war ammunition, the whole thing, to protect ... the revolutionary conquests of socialism from those who were on the streets and were demanding the removal of the Ceaușescu regime. I, along with about 170 colleagues of mine – we were beneficiaries of reduced term of military service, future students, and, because we only had been incorporated three months prior to this, we had had but three occasions to fire our guns – didn’t march out. They didn’t take us; they left us in the military base to help the regiment’s guard

influențeze viziunea asupra vieții?

Nu fac parte dintre cei puțini, foarte puțini, care au avut o revelație citind o carte sau mai multe, ale unui singur autor. Dar știu că fiecare dintre cărțile citite m-au schimbat, într-un fel. Eu sper că în bine.

Ați fost soldat și martor al Revoluției din 1989. Ce ați învățat atunci despre viață? Despre schimbare?

Am fost, cum spune în jargon soldătesc, “iepuraș de câmp”, pentru că am făcut armata la infanterie, în Craiova. Am fost încorporat la sfârșit de septembrie 1989. La Revoluție, în 22 decembrie, regimentul meu a fost scos în oraș, cu tancuri, taburi, muniție de război, cu tot tacâmul, ca să apere... cuceririle revoluționare ale socialismului de cei care erau în stradă și cereau înlăturarea regimului Ceaușescu. Eu, împreună cu vreo 170 de colegi – eram teriști, viitori studenți, și, fiind încorporați doar de trei luni, nu apucaserăm să facem decât trei ședințe de tragere cu arma –, nu am ieșit. Nu ne-au scos, ne-au lăsat în unitate, ca să ajutăm garda regimentului în caz de ceva. Teroriștii nu apăruseră. Căram un lădoi plin cu încârcătoare de pistol mitralieră dintr-o parte în alta a unității, ca să nu ne ia

in case something happened. The terrorists hadn't showed up. We were carrying a huge cartridge box, filled with machine gun chargers, from one flank of the base to another, probably so we wouldn't fall asleep... Around noon, 12 o'clock, we heard on the infirmary's loudspeakers that Ceaușescu had run away. We were 32 men, among us our Lieutenant, Tuță Marian, a former Balkan boxing champion. With tears in our eyes and happy, we hugged each other. Soon after, the regiment returned to the base, with flowers in the guns' barrels and bottles in the soldiers' hands. We, the Eighth company of RT, received order to go out into the city, because, by that time, we had managed to eat. So we went, on December 22nd, at three in the afternoon, in Craiova. We went singing "Treceți batalioane române Carpații" ("Romanian battalions, cross the Carpathians"). Pathetic, because we were only passing a few streets. We had no weapons. Instead, we had white armbands on our left arms: we had torn our sheets and wore those armbands as a symbol of... peace and friendship. We entered Craiova's Council Square, which was full to the brim with people. In the balcony of the Administrative Palace, Tudor Gheorghe was singing, of course. When he saw us, he stopped singing and spoke into the

somnul, probabil... Pe la prânz, ora 12, am auzit la difuzorul de la infirmerie că Ceaușescu fugise. Eram 32 de bărbați, în frunte cu locotenentul, Tuță Marian, fost campion balcanic la box. Ne-am îmbrățișat fericiți și cu lacrimi în ochi. La scurt timp, regimentul s-a întors în unitate, cu flori în țeștile puștilor și cu sticle în mâinile soldaților. Nouă, compania a 8-a TR, ni s-a dat ordin să ieșim în oraș, pentru că, între timp, apucaserăm să luăm masa. Așa că am ieșit, pe 22 decembrie, la trei după-amiaza, în Craiova. Am mers cântând "Treceți batalioane române Carpații". Patetic, fiindcă noi nu treceam decât vreo câteva străzi. Nu aveam nici un fel de arme la noi. Doar pe brațul stâng purtam o banderolă albă: ne rupsesem cearșafurile și ne-am pus acele banderole ca simbol al... păcii și prieteniei. Am intrat în Piața Sfatului din Craiova, care era plină ochi de lume. În balconul din clădirea Palatului Administrativ cânta Tudor Gheorghe, bineînțeles. Când ne-a văzut, omul s-a oprit din cântare și a spus la microfon: *Iată, au venit soldații, copiii noștri să ne apere! Copiii noștri sunt cu noi!* Ceva de genul ăsta. Mii de oameni au năvălit peste noi, ne sărutau obraji, frunțile, mâinile, ne îmbrățișau. Ne spuneau *mamă, tată, copilul meu...* A fost o nebulie, un plâns general. Pe de o parte eram noi, o companie

microphone: *Look! The soldiers, our children, have come to protect us! Our children are on our side!* Something like that. Thousands of people closed in upon us, kissing our cheeks, foreheads, hands, hugging us. They called us *mother, father, my child ...* It was insane, a general crying. On one side there was us, a company of men-children who were crying their eyes out. On the other side, there were the civilians, who were also crying their eyes out. Then we were separated into formations. My platoon received orders to protect the Art Museum and the National Bank. It was an incredible story that lasted until December 30th, when we were called back to base. I've been promising myself to write about those days as long as I still remember them. But I want to tell here an episode. The director of the Art Museum and I were the only ones who, for the nine days I stayed in the city, knew where *The Kiss* by Brâncuși was hidden. The director had found out that I write, that I like reading, and told me, after taking the piece from among the others which were right in the hall where my platoon had set its headquarters: *This is the museum's most valuable piece.* He hid it, and only the two of us knew where the key that could get you to the work of art was. All the nights we spent in Craiova's city

de copii-bărbați care plângeam de ni se zguduiau mantalele. De cealaltă parte, civilii. Care plâneau și ei de mama-focului. Apoi, am fost împărțiți în dispozitive. Plutonul meu a primit ordin să păzească Muzeul de Artă și Banca Națională. A fost o poveste uluitoare, care a durat până în 30 decembrie, când am fost rechemati în unitate. Tot mi-am promis să scriu despre acele zile, cât îmi mai amintesc. Dar țin să spun aici un episod. Eu cu directorul muzeului de artă am fost singurii care, timp de nouă zile, cât am stat în oraș, am știut unde e ascuns *Sărutul* lui Brâncuși. Directorul aflase că scriu, că îmi place să citesc și mi-a zis, după ce a luat piesa dintre celelalte, care erau chiar în sala unde plutonul meu își instalase... statul major: *E cea mai valoroasă piesă din patrimoniul muzeului.* A ascuns-o, și numai noi doi știam unde se găsea cheia cu care se ajungea la lucrare. Toate nopțile cât am stat în centru Craiovei, am fost... cazați chiar în sala unde era găzduită colecția permanentă Brâncuși. Iar noi protejam operele cu lăzi încărcate cu muniție. Ce tâmpiți eram!

center, we were accommodated ... right in the hall that housed the Brâncuși permanent exhibition. And we were protecting the works of art with boxes full of ammunition. We were such idiots!

In those days I felt, two or three times, the fear of death; I felt the cold sweat running down my spine. It isn't ... a metaphor that thing, it really is cold. I was so convinced I was going to die – there were shots fired, there were *terrorists*, and there was a permanent tension that I even wrote my will. On a note that I've put in the right side of my coat (I would have put it in the left pocket, but that one I had filled with coins of one and three lei, with the thought in mind that, if a bullet happened to ricochet, I had a metal shield there, for my heart. I had seen it in movies...). To make the delusion greater, the note said: *in case I die, I wish to have a collection of poetry published*. I didn't die, thank God! But then, in those days I realised that God does exist. It was a revelation. I felt His presence. He was present in everything that was happening around us and within each of us. When I got my leave, as a soldier, in the February of 1990, my mother washed my uniform: I had taken the coins out, but I had forgotten ... my will, which my mother

În zilele acelea am simțit, de vreo două-trei ori, frica de moarte, am simțit cum mi se scurge sudoare rece pe șira spinării. Nu e... metaforă chestia aia, chiar e rece. Eram așa de convins că o să mor – se trăgea, erau *teroriști*, era o tensiune permanentă, încât mi-am făcut chiar și testamentul. Pe un bilețel pus în dreapta vestonului (l-aș fi pus în buzunarul din stânga, dar Acela era plin cu monede de un leu și de trei lei, în ideea că, dacă ricoșează un glonț, aveam un scut de metal acolo, la inimă. Văzusem asta prin filme...). În bilet scria, ca să fie fandaxia maximă: *dacă mor, să mi se publice un volum de poezii*. N-am murit, slavă Domnului. Dar atunci, în acele zile, mi-am dat seama că Dumnezeu există. A fost o revelație. L-am simțit că era acolo. Prezent, în tot ce se întâmpla printre și în fiecare dintre noi. Când am primit concediu, ca soldat, în februarie 1990, mama mi-a spălat uniforma: monedele le scosesem, dar am uitat... testamentul, pe care mama l-a găsit. A plâns o zi și o noapte, draga de ea, fiindcă și-a imaginat prin ce am trecut. Prin

found. She cried a day and a night, the poor thing, imagining what I had been through. What had I been through? I had passed through the corridor that separates freedom from its absence, which connects death to life, the crazy happiness to the dreadful terror, childhood to maturity, kindness to hate. In a short period of time, I experienced very intense feelings that went from one extreme to the other. I don't know how much wiser I have come out of this, but tougher and more impressionable, I definitely did.

What is your relationship with God?

I think that I have *told it* in a poem named *Akathistos*:

God Almighty
what a benefaction that You are up there
evermore
so I can grasp
at You
from time to time

Even though they may seem spontaneous reflections about day to day life, some of your poems appear to have a philosophic charge.

ce am trecut? Prin culoarul ce separă libertatea de absența ei, ce leagă moartea de viață, fericirea nebună de spaima cumplită, copilăria de maturitate, bunătatea de ură. Într-un interval scurt de timp, am avut parte de trăiri aflate la extreme, foarte intense. Or, nu știu cât de înțelept am ieșit din asta, dar mai dur și mai sensibilizat, totodată, sigur am ieșit.

Care este relația dumneavoastră cu Dumnezeu?

Cred că am *povestit-o* într-o poezie intitulată *Acatist*:

Doamne Dumnezeule
ce bine că ești sus
tot timpul
ca să mă pot agăța
de Tine
din când în când

Deși par reflecții spontane asupra vieții de zi cu zi, unele dintre poemele dumneavoastră par să aibă încărcătură filosofică. A

Translation
Café

October 2016

Did philosophy have any influence on the poetry you write? Is poetry, in fact, always philosophy?

Seem and ... don't seem. It seems to me that poetry is not philosophy. There can be one that is philosophical, so to speak, one that starts you thinking, that, excuse my English, makes you sit up and take notice, makes you wonder about the hard stuff of life, but it isn't philosophy. Because it wouldn't be poetry anymore. That's what my intuition says, I don't know ... And my intuition also says that intense writing needs not only brains, but also viscera. Everything pulls together for the smooth running of the pen on paper. And there is one more thing: *inspiration*, which isn't just a word punched out from the history of literature.

You declared in an interview that we live an artificial life. What do you think we should do so we could move from this one to an authentic life? What is the role of poetry in such a transition?

I don't remember the context when I made this statement, with the artificial life. But, surely, as days go by, we cut our air supply. Instead of stepping out from between the walls, when we arrive home, after work, we plant ourselves in

avut filosofia vreo influență asupra poeziilor pe care le scrieți? E poezia, de fapt, întotdeauna filosofie?

Par și...impar. Mie-mi pare că poezia nu e filosofie. Poate fi una filosofică, să zic așa, una care te pune pe gânduri, te, pardon, bagă la idei, te face să te întrebi despre chestiunile tari ale vieții, dar filosofie nu-i. Fiindcă n-ar mai fi poezie. Intuiesc și eu, nu știu...Și mai intuiesc că scrisul tare are nevoie nu doar de creier, ci și de viscere. Totul conlucrează la bunul mers al condeiului pe hârtie. Și mai e ceva: *inspirația*, care nu e doar o vorbă decupată din istoria literaturii.

Ați declarat într-un interviu că trăim o viață artificială. Ce credeți că ar trebui să facem ca să putem trece de la aceasta la o viață autentică? Care e rolul poeziei într-o asemenea tranziție?

Nu mai știu în ce context am făcut afirmația asta, cu viața artificială. Dar, cert, ne tăiem, pe zi ce trece, aerul. În loc să ieșim dintre ziduri, când ajungem acasă, după serviciu, ne postăm în fața unui alt fel de zid. Ecranul televizorului. Ecranul

front of another wall. The TV screen. The computer screen. The phone screen. They all screen us (I was unable to find another rhyme!) the real, tangible, relationship with the world. I don't give advice; at any rate, we don't take into account other's advice. And I am afraid that ... this story is irreversible. We will live longer and longer, more and more of us, through intermediaries. And poetry will increase the anxiety, loneliness, fear, desperation, but also the beauty. Poetry doesn't change the world, but it changes people. Some of them.

What would you like to tell those that believe that your poetry isn't poetry because it doesn't have the same musicality given by rhyme and rhythm with which we got used to during school?

We should think about the fact that Dacia 1300 looked a certain way 40 years ago, Dacia Solenza looked another way, and Dacia Logan looks differently today. And, on the street, you can see all three of them, even though you see fewer and fewer examples of the old Dacia. The same goes with ... the design of poetry. The world changes, forms change. The substance is harder to change. A poem isn't a poem due to its form, but due to its substance. A poem has internal musicality

calculatorului. Ecranul telefonului. Care ne ecranează (n-am găsit altă rimă!) relația reală, palpabilă, cu lumea. Nu dau sfaturi, oricum nu ținem cont de sfaturile altora. Și, mă tem, că... povestea asta e ireversibilă. O să trăim tot mai mult și mai mulți prin intermediari. Iar poezia va spori anxietatea, singurătatea, frica, disperarea, dar și frumusețea. Poezia nu schimbă lumea, dar schimbă oamenii. Pe unii dintre ei.

Ce ați dori să le spuneți celor care consideră că poezia dumneavoastră nu este poezie deoarece nu are acea muzicalitate dată de rimă și de ritm, cu care suntem obișnuiți din timpul școlii?

Ar trebui să ne gândim că într-un fel arăta Dacia 1300 acum 40 de ani, în alt fel arăta Dacia Solenza, în alt fel arată, azi, Dacia Logan. Iar pe stradă, uneori, le vezi pe toate trei, chiar dacă din vechea Dacie tot mai puține exemplare. Cam așa este și... desenul poeziei. Lumea se schimbă, formele se schimbă. Fondul, mai greu. O poezie nu este poezie în formă, ci în fond. O poezie are muzicalitate și ritm interior, în primul rând. Prozodia este exterioară poeziei. Am scris și eu, la începuturi,

and rhythm to begin with. The versification is external to the poem. In the beginnings, I used to write with metrics. I still want to do it, as a writing exercise. But those who really read poetry and love literature don't lose their foothold in ... rhyme. Nor in its absence.

Are people still interested in poetry? How do you feel that your poetry is received? How did your readers managed to surprise you over time?

I hope that people are still searching for poetry. Even if they find it in books, in gestures, in objects, in the air, it doesn't matter that much. The important thing is to notice it, to come to resonate with it, be able to be moved by it when it appears, especially because it doesn't stay long. Poems are not only the texts written by those who write them. People around us are the most powerful generators of poetry, most of them doing it involuntarily, because they have no idea what gestures and actions riddled with poetry they do all the time. Actually, this is what poets do: they see, they observe, they hear and then they transcribe into words the poetry all around them. Some refine it a little, some damage it ...

cu metrică. Vreau să o mai fac, ca exercițiu de scris. Dar cei care chiar citesc poezie și iubesc literatura nu se împiedică în... rime. Nici în absența lor.

Mai sunt oamenii interesați de poezie? Cum simțiți că sunt primite poeziile dumneavoastră? Prin ce au reușit să vă surprindă de-a lungul timpului cititorii dumneavoastră?

Eu sper că lumea caută în continuare poezia. Că o găsește în cărți, în gesturi, în lucruri, în aer, nici nu contează prea mult. Important e să o vezi, să intri în rezonanță cu ea, să te poți emoționa când apare, mai ales că nu stă prea mult. Poezii nu sunt doar textele pe care le scriu cei care le scriu. Oamenii din jurul nostru sunt cei mai puternici generatori de poezie, majoritatea involuntari, fiindcă habar n-au ce gesturi și ce fapte doldora de poezie fac ei într-una. De fapt, poeții cu asta se ocupă: văd, observă, aud și apoi transcriu în cuvinte poezia din jurul lor. Unii o mai rafinează, alții o mai strică...

When it comes to my poetry, since facebook started, the reactions are surprising and frequent: from those *like-s*, to warm and flattering messages, posts written by friends or strangers who chose to put on their own walls a poem or other written by me. Their gestures don't leave me indifferent, but they don't go to my head either. Especially because poetry is a ... bug that passes through the *upper storey*. Eventually, it stops on a circumvolution and starts to tickle the owner. And, instead of ... scratching it, the man starts to write. In some cases, the bugs are greater – hence, there are great poets. Some are raked up by them all the time – those are the graphomaniacs. In others, the bugs are lazy (the bugs of Heaven, because laziness comes from Eden ...) – these are those who write the least. I have a lazy bug. That is the reason why, even when I put a text on paper, it has few words, it doesn't have trappings; it is simple, direct, with no contortions, without any bulges. Poetry is life's distillery. What else can I say ... Good luck!

În ceea ce privește poezia mea, de când cu facebook-ul, reacțiile sunt surprinzătoare și dese: de la acele *like-uri*, până la mesaje calde și măgulitoare, postări ale unor cunoscuți sau necunoscuți ce au ales să pună pe propriul lor wall un poem sau altul scris de mine. Nu mă lasă indiferent gesturile lor, dar nici nu mi se urcă la cap. Mai ales că poezia e o... goangă care merge prin *mansardă*. La un moment dat, se oprește pe o circumvoluțiune și începe să-l gâdile pe posesor. Și, în loc să se... scarpine, omul se pune și scrie. La unii, goangele sunt mai mari – de aia există poeți mari. Pe unii îi râcăie tot timpul – aceia sunt grafomanii. La alții, goangele sunt leneșe (goangele Raiului, căci lenea din Eden vine...) – ăștia scriu puțin. Eu am o goangă leneșă. De aceea, și când pun un text pe hârtie, el are puține cuvinte, nu are floricele, e simplu, direct, fără contorsionări, fără burți. Poezia e distilăria vieții. Ce să mai spun... Noroc!

